

De-ale ochiului, dar și de-ale urechii

Consemnăm incepta dar sigura dispariție a tradiționalelor pauze psihologice. Între replicile pe care doi sau mai mulți parteneri și le dau pe scenă, n-ai loc să viri un vîrf de ac. Și dacă totuși se ivește vreun moment de „respiro“ (dar asta poate din întâmplare, sau din lene), „pauza“ se umple imediat cu „de-ale ochiului“: mișcarea unui actor din planul secund, gesturi nesemnificative între protagoniștii momentului, încercarea de-a trece peste o replică sărită de către un actor mai puțin experimentat, dacă nu chiar schimbarea discretă a decorului. Asemenea momente se mai umplu și cu „de-ale urechii“: bandă sonoră, risul sau plînsul nechemat, un fluierat, un fredonat etc.

Nimic rău în intenția de-a nu lăsa „tîmpi morți“. Dacă nu cumva tocmai astfel se ajunge la ceva ce poate sucumba din clipă-n clipă (asta excluzînd formula: născut mort!).

Inspirații din lumea circuitului

Atrage atenția (în bine sau rău) pătrunderea, discretă unori, altcori sufocantă, în spectacolele de teatru, a tot mai variate tehnici, atmosfere și efecte de circ. Este vorba atît de natura soluțiilor de mișcare scenică, de punerea în valoare a calităților fizice ale actorilor, inclusiv ale imagini de spectacol, cît și de recuzita mijloacelor clowneschi, de rezolvarea unor momente-clie ale spectacolului prin intervenția, mai mult sau mai puțin ingenioasă, a unor șabloane cunoscute ori dramatice ce țin de arenă. Inspirația vine din sfera circuitului „cu oameni“, în primul rînd, dar și din cea a circuitului „cu animale“, ajungîndu-se, în cazurile fericite, la nașterea unui tip aparte de viață scenică.

Petru IONESCU

Ca director (de fabrică, spital, școală, șantier — nu contează) important cum arăți și ce arăți.

Păi, de arătat, dacă n-ai mustață, nici nu mai intra în scenă. Și dacă n-o ai și albită de probleme, degeaba o mai pui, ca și problemele.

Deasupra mustății stau ochelarii, pe care, cînd e problema mai groasă, îi scoți și îi așezi încet pe masă, unde nu-i lași de izbeliște, ci-i întorci pe nas, nu înainte de a băga în gură — cu gîndul la problemă — unul din brațe.

Tocul rezervor are rostul de a fi deschis și închis mereu, iar în momentul în care ai de semnat ceva important, de emoție semneci cu el închis, spre veselia generală.

Mai există, săracul, un buton la cămașă pe care îl pierzi și îl găsești numai în scenele-cheie.

Nici pipa, nici țigara n-o aprinzi niciodată, fiindcă tocmai te-ai lăsat de fumut (dacă autorul a uitat, neglijentul, bați de la tine că nu se supără nimeni).

Pe birou mai există — la alegere — ori o jucărie care îți aduce aminte mereu de copilul care are scarlatină ori o fotografie a soției care stă să nască sau e și ea bolnavă.

Pe unul din pereții sau chiar pe birou e planul fabricii, spitalului, șantierului, școlii sau al unei invenții pe care îl bați din cînd în cînd cu mina sau îl mîngîi. Tot mina îți servește ca să cuprinzi pe după umăr sau să bați pe spate un tovarăș de nădejde sau să mustri șăgalnic cu arătătorul cite o tărășică îndrăgostită în scena anterioară.

Palmele îți servesc pentru cuprinderea capului în miini (numai o dată sau de două ori, în locul unei replici mălăiețe la final de act) și pentru a te rezema de birou cînd te rățoiești la vreun carerist demascat de propriile lui fapte.

Picioarele se folosesc numai pentru plimbatul gînditor sau înfuriat (după caz) spre birou și pentru a izbi în coșul cu hîrtii, care va zbura cit colo.

Cînd toți care vin la tine poartă pușoaițe și căciuli, tu ești la patru ace, cînd subalternii sînt ca veniți de la concert, tu porți cel puțin salopetă și cizme de cauciuc bine vîruite — Noroc, măi!

— Noroc, tovarășe director!

Valentin MUNTEANU